

A person with a backpack stands on a rocky ledge, looking out over a vast mountain valley. The sun is setting behind the mountains, casting a warm, golden glow over the scene. The sky is filled with soft, orange and yellow clouds. The valley below is filled with dense green forest, and the mountains in the distance are silhouetted against the bright sky. The overall mood is peaceful and contemplative.

နေလရောင်

ခရီးသွားညွှန်ချက်

အခန်း (၁)

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက အရမ်းပျော်စရာ ကောင်းတဲ့အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရ ဖူးတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်က ဗဟန်းမြို့နယ်က သုံးထပ်တိုက်ကြီး တစ်ခုမှာ နေခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ‘အိမ်’ ဆိုတာ တကယ့်နိဗ္ဗာန်ဘုံပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အနီရင့်ရောင် ခြံတံခါးကြီးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်တာနဲ့ လှလှပပ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ရောင်စုံနှင်းဆီပန်းတွေ၊ စံပယ်ပန်းတွေ၊ ဇလပ်ပန်းတွေက အမောပြေသွားအောင် ခရီးဦးကြို ပြုနေကြတာ။ ဒီ့ပြင် မချစ်စရာ၊ ရင်ကွဲ စတဲ့ သရက်ပင်ကြီးတွေ ကလည်း အရိပ်အေးအေးလေးတွေ နဲ့ သစ်သီးချိုချိုတွေကို ပေးဦးမှာဗျ။ အဲဒီ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေရှိတဲ့ ဥယျာဉ် ကျယ်ကြီးကို လွန်သွားရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခိုင်ခံ့လှပတဲ့ သုံးထပ်တိုက် ကြီးက ခန့်ခန့်ညားညား ရပ်တည်နေတာကို တွေ့ရမှာပါ။ ကြီးမား ကျယ်ဝန်းတဲ့ ဧည့်ခန်းနဲ့ ထမင်းစားခန်း၊ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းတဲ့ မီးဖိုချောင်၊ လှပထည်ဝါတဲ့ ကြောင်လိမ်လှေကားကြီးနဲ့ သေသပ်ကျယ်ဝန်းတဲ့ အခန်း တွေရှိတာကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးဟာ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အခန့် ညားဆုံး နန်းတော်ကြီးဖြစ်သလို သက်သောင့်သက်သာ အရှိဆုံး ဇိမ်ခံ ဟိုတယ်ကြီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ကြီးရဲ့ အခန်းတိုင်းလိုလိုမှာလည်း အဖိုးတန်ပန်းချီ၊ ပန်းပုလက်ရာတွေအပြင် အိမ်ရှိလူတွေရဲ့ ဆုရဓာတ်ပုံတွေ၊ ဘွဲ့ဓာတ်ပုံတွေကိုပါ ဆင်ယင်ထားတဲ့အတွက် အိမ်ရှင်တွေရဲ့ ဂုဏ်သရေကို လည်း အိမ်ကြီးရဲ့ နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ မြင်တွေ့နေနိုင်တာဗျ။

အိမ်ကြီးမှာ အတူတူနေကြတဲ့ အဘိုးရယ်၊ အဖေ၊ အမေနဲ့ ကျွန်တော်ရယ်၊ အဖေညီ ကျွန်တော့်ဦးလေးတို့ လင်မယားနဲ့ သူတို့သားသမီး ကျွန်တော့် ဝမ်းကွဲ ညီလေးနဲ့ ညီမလေးတို့ အားလုံးကလည်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စည်း စည်းလုံးလုံးနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိကြတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ‘အိမ်’ ဟာ မေတ္တာရိပ်တွေနဲ့ လွမ်းခြုံထားတဲ့ ခိုနားရာ ရိပ်မြို့ တစ်ခုပါပဲ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ မိုးလင်းတာနဲ့ မေမေနဲ့ ဒေါ်လေးပြင်ပေးထားတဲ့ မနက် စာကိုစား၊ ပြီးရင် ဖေဖေနဲ့ ဦးလေးက သူတို့ရဲ့ ဇိမ်ခံကားကြီးတွေနဲ့ ကျောင်း လိုက်ပို့၊ ညနေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ တူတူ ကစား၊ ညဘက်ကျရင် ဧည့်ခန်းထဲက အိတ်စက် ဆိုဖာကြီးတွေပေါ်မှာ ဇိမ်ရှိရှိနဲ့ နားရင်း အဘိုးပြောပြတဲ့ ပုံပြင်တွေကို မောင်နှမတွေ အတူတူ နားထောင်ကြရင်း ပျော်ရွှင်စရာ အချိန်တွေကို မိသားစုတွေ အတူတူ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတာမို့ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘဝဟာ ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ပျော်စရာတွေနဲ့ ပြည့်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိ တာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ...

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တဲ့ အချိုးအကွေ့တစ်ခု ကို ကျွန်တော်တို့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ကနေ ကိုးဆယ်ထဲကို ဝင်လာပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဘိုးဖြစ်သူဟာ ဇရာ ရဲ့ ထူထောင်းရိုက်နှက်မှုတွေကြောင့် ရောဂါဘယမျိုးစုံကို ခံစားလာရတော့ တယ်။ ဒီလူမမာကြီးကို ဆေးရုံတွေတင်၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်၊ ရောဂါသည်း လာရင် ဆေးရုံပြန်တင်၊ သက်သာလာရင် အိမ်ပြန်ခေါ်ပြီး ပြုစု စသည်ဖြင့် ငွေကုန် လူပန်းဖြစ်ရပေမယ့် မိသားစုရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီးဖြစ်တာ

ကြောင့် ဘယ်သူမှ မငြူစူရက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း အဘိုးဖြစ်သူ မိသားစု ကို မျက်ကွယ်ပြုသွားပြီး နောက်မှာတော့ အခြေအနေတွေ စတင် ပြောင်းလဲလာပါတော့တယ်။

တစ်ခုသောညနေခင်း ... တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောင်းလဲလာတဲ့ မိသားစု အခြေအနေကို ကျွန်တော် စတင်ရိပ်မိတဲ့နေ့ ...

"ကိုသန်းဦး ... ရှင်ကလည်း ရှင်ပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သန်းထွေးက အငယ်။ ပြီးတော့လည်း ပြေးကြည့်ရင် ဒီညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ သူ့ ဘက်က ဘယ်လိုပဲ ပြောလာပါစေ။ ရှင် သည်းခံပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား"

"အေး ... အဲဒီအကောင်က အငယ်မို့လို့ကို ငါပိုပြီး ဒေါကန်ရတာပေါ့ကွ။ ဒင်းကများ အကြီးကို မခန့်လေးစားနဲ့ အဖေ့ကို သူက ပိုပြီး ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ခဲ့လို့ ဒီအမွေတွေကို သူကပိုပြီး ရသင့်တယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး ပြော နေတာလေ။ အဲဒါကို အကြီးဖြစ်တဲ့ငါက ဟုတ်ပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီနဲ့ ခေါင်း ငုံ့ခံနေရအောင် အဖေ့ကို ပြုစုခဲ့တုန်းက ငါရောမပါလို့လား။ သူတို့ကမှ ဆေးဖိုးလေး စိုက်ရတာ။ ငါက ဆေးရုံရော၊ ဆရာဝန်ရော အဖေ့အတွက် အဆင်ပြေအောင် ဦးဆောင်ပြီး စုံစမ်းစိစဉ်ပေးခဲ့ရတာကွ"

"ရှင်ကလည်း ခက်လိုက်တာ။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ခုပြန်ပြောနေလည်း ချေးခြောက် ရေနူးသလို ပိုနံတာပဲ အဖတ်မတင်ဘူးလား။ ကျွန်မတို့မှာ လည်း ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ကိုယ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရပ်တည်နေနိုင်တာပဲ။ ရှင့်ဘက်က သဘောထားကြီးပြီး အငယ်တွေကို သူတို့လိုချင်တာလေး ပေးလိုက်လို့ မရဘူးလား"

"မခင်လှ ... မင်းကများ ငါ့ကို ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုလိုလုပ် ဒီလို လုပ်နဲ့ အငယ်တွေဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပေးရအောင် ငါနဲ့ ရပြီးကတည်းက

မင်းလုပ်စာ ဘယ်နှစ်ပြားရှိလို့တုံး။ ဒီအိမ်မှာ အဖေပြီးရင် ငါအကြီးဆုံး အိမ်
မှာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာ အားလုံး ငါပဲ ကောင်းသလိုစီမံမယ်။ မင်းက
အေးအေးဆေးဆေး ငါ့လုပ်စာ ထိုင်စားပြီး ပါးစပ်ပိတ်နေစမ်းပါ"

"ဪ ... ရှင်က ခုတော့ ကျွန်မတန်ဖိုးကို ပိုက်ဆံနဲ့ တိုင်းတယ်ပေါ့။ ကို
သန်းဦး ... ရှင့်ရဲ့ အတ္တကြီးတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ခုမှ ပေါ်လာတော့တယ်။
ဟုတ်ပါတယ်လေ ကျွန်မကိုက ငါတစ်ကော ကောတတ်တဲ့ ရှင့်လိုလူကို ယူ
မိတာကိုး"

"တယ် ... ဒီမိန်းမ မတော်နိုင်သေးဘူးလား"

အဖေနဲ့ အမေရဲ့ ရန်ဖြစ်သံကြောင့် အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ လုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်
အလိုက်တသိ အောက် ပြန်ဆင်းခဲ့လိုက်တယ်။

"ဟာ ... ညီလေးနဲ့ ညီမလေးပါလား။ အတော်ပဲ ... အစ်ကိုတို့ မဆော့ရ
တာကြာပြီ။ ခြံထဲမှာ သွားဆော့ရအောင်လေ"

ကျွန်တော် ပြောတာလည်း ကြားရော သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း ငိုငိုသွားကြတယ်ဗျ။ ခဏ
ကြာမှ ညီလေးက ပြောတယ်။

"ဟိုလေ ကိုကြီး ... သားတို့သူငယ်ချင်းအိမ် အလည်သွားမလို့။ နောက်မှ
တွေ့မယ်နော်" တဲ့။ ဒီလို ပြောပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်နားကနေ နှစ်ယောက်
သား ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲပေါ့လေ။ အဘိုးဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကစလို့ အရင်က ပြီး
ပန်းတဝေဝေနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ကြတဲ့ ဦးလေးတို့လင်မယားမှာ ‘အမွေ’ ဆိုတဲ့
တပ်မက်မှုကြောင့် လောဘတွေတက်လာပြီး အဘိုးကို သူတို့ဘက်ကတော့
ဘယ်လို ပြုစုခဲ့ရလို့ အမွေကို သူတို့ ပိုရသင့်ကြောင်း ပြန်ပြောင်း ပြောဆို

လာပါတော့တယ်။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့ ဖေဖေကလည်း ‘ငါကအကြီး’ ဆိုတဲ့ အတ္တမာနကြောင့် ဦးလေးမိသားစုကို ပြန်ရန်တွေ့ခဲ့တာကြောင့် မိသားစုနှစ် စုကြားက ဆက်ဆံရေးဟာ ပိုပိုပြီး တင်းမာလာပါတော့တယ်။ အမေကလည်း အငယ်တွေနဲ့အပြိုင် ရန်တွေ့တဲ့ အဖေ့ကို ဝေဖန်ရင်းကနေ ကျွန်တော့် မိဘနှစ်ပါးကြားမှာပါ နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်ပွဲတွေ ဆက်လာရပါတော့တယ်။ ဒီလို မိဘတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေး တင်းမာမှုတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မခေါ်မပြောရဲတော့ဘဲ လူကြီးတွေရဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနတွေနဲ့ မွေးတဲ့မီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေရဲ့ သံယောဇဉ်ဇဉ်တွေပါ တစ်မုဟုတ်ချင်း လောင်ကျွမ်း ပျက်စီးသွားပါတော့တယ်။

ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ မိသားစုတွေ ဘယ်လောက်တောင် ရန်ငြိုးဖွဲ့လိုက်သလဲဆိုရင် အမှုအခင်းတွေဖွင့်၊ ရုံးရောက် ဂတ်ရောက်တွေဖြစ်ဖို့ မိသားစုစီးပွားရေးပါ ယိမ်းယိုင်လာတဲ့ထိပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အိမ်ကြီးကို ရောင်း၊ မိသားစုနှစ်စု တစ်ဝက်ဆီခွဲပြီး တစ်ယောက်တစ်နေရာဆီ ထွက်သွားကြရင်းက ကျွန်တော်တို့မိသားစုရဲ့ ချစ်ခင်မှု သံယောဇဉ်တွေကို ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ရတော့တာပါပဲ။
